

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9251/2559

บริษัทเอ็ม เอส ไอ จี ประกันภัยโจทก์ (ประเทศไทย) จำกัด (มหาชน) บริษัทเอ็กคู ไลน์ (ประเทศไทย) จำกัด กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 83 ทวิ, ป.วิ.พ. มาตรา 83 จัตวา, ป.วิ.พ. มาตรา 174, ป.วิ.พ. มาตรา 3, พ.ร.บ.ดังกล่าว มาตรา 26, ป.วิ.พ. มาตรา 151

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้จำเลยที่ 1 จะเรียกเก็บค่าระวางจากผู้เอาประกันภัยแทนจำเลยที่ 2 รวมทั้งดำเนินการทางพิธีการศุลกากร แจ้งการมาถึงของเรือและออกใบส่งปล่อยสินค้าให้แก่ผู้เอาประกันภัยซึ่งอยู่ในราชอาณาจักรแทนจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัดที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน แต่จำเลยที่ 1 กระทำการแทนจำเลยที่ 2 เฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับสินค้าที่ตกลงร่วมกันรับขนที่ฟองร้องในคดีนี้เท่านั้น ไม่อาจถือว่าจำเลยที่ 1 เป็นตัวแทนของจำเลยที่ 2 ในการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ อันจะทำให้อาจส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องตั้งต้นคดีให้แก่จำเลยที่ 2 ณ ภูมิลำเนาของจำเลยที่ 1 ตาม พ.ร.บ.จัดตั้ง

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 26 ประกอบ ป.วิ.พ. มาตรา 83 ทวิ วรรคหนึ่ง การที่ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องแก่จำเลยที่ 2 ณ สำนักทำการงานของจำเลยที่ 1 เป็นการดำเนินการกระบวนพิจารณาโดยผิดหลง จึงมีคำสั่งให้แก้ไขกระบวนพิจารณาที่ผิดหลงดังกล่าวโดยให้โจทก์แก้ไขคำฟ้องเกี่ยวกับภูมิลำเนาของจำเลยที่ 2 โดยทำเป็นคำร้อง พร้อมกับคำร้องขอส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องแก่จำเลยที่ 2 ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของจำเลยที่ 2 นอกราชอาณาจักร ภายใน 45 วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำสั่ง โดยให้โจทก์ทำคำแปลหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องเป็นภาษาราชการของประเทศที่จำเลยที่ 2 มีภูมิลำเนาหรือภาษาอังกฤษพร้อมคำรับรองคำแปลว่าถูกต้องและวางเงินค่าใช้จ่ายเพื่อส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องผ่านสำนักงานศาลยุติธรรมและกระทรวงการต่างประเทศต่อไป จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วย พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 26 ประกอบ ป.วิ.พ. มาตรา 83 ทวิ และมาตรา 83 จัตวา

คำพิพากษา

โจทก์ยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาสืบหาภูมิลำเนาของจำเลยที่ 2 ไปถึงวันที่ 25 กรกฎาคม 2558 ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำสั่งอนุญาตให้ขยายระยะเวลาถึงวันที่ 24 กรกฎาคม 2558 โจทก์ก็ไม่ดำเนินการภายในกำหนดตามคำสั่งศาลที่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งยื่นคำโต้แย้งคัดค้านคำสั่งศาล ย่อมเป็นการที่โจทก์เพิกเฉยไม่ดำเนินคดีภายในเวลาตามที่ศาลเห็นสมควรกำหนดไว้เพื่อการนั้น ถือว่าโจทก์ทิ้งฟ้อง ดังนั้น ที่

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำสั่งว่าโจทก์ทิ้งฟ้องและจำหน่ายคดีของโจทก์ในส่วนของจำเลยที่ 2 ออกจากสารบบความ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วย พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 26 ประกอบ ป.วิ.พ. มาตรา 83 จัตวา วรรคหนึ่ง

และวรรคสาม มาตรา 174 (2) และมาตรา 132 (1)คดีสืบเนื่องจากโจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลย ทั้งสองร่วมรับผิดชอบชำระเงินแก่โจทก์จำนวน 468,750.97 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินจำนวน 445,064.98 บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ และมีคำขอให้ส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้แก่จำเลยที่ 2 ณ ภูมิลำเนาของจำเลยที่ 1 ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำสั่งอนุญาตและต่อมามีคำสั่งอนุญาต ให้ส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องแก่จำเลยที่ 2 ณ ภูมิลำเนาของจำเลยที่ 1 โดยวิธีปิดหมาย ในวัน นัดขึ้นสองสถานหรือสืบพยานโจทก์ วันที่ 11 พฤษภาคม 2558

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางเห็นว่า จำเลยที่ 1 มีชื่อเป็นตัวแทนใน เอกสารรายการสำแดงทั่วไป เช่น เป็นเพียงตัวแทนสายการบินเรือเฉพาะเรื่องการค้าเงินพิธีการ ทางเอกสาร พิธีการศุลกากร การแจ้งการมาถึงของเรือ การออกไปส่งปล่อยสินค้า เป็นต้น เท่านั้น ไม่พอให้รับฟังว่าจำเลยที่ 1 เป็นตัวแทนในการประกอบกิจการของจำเลยที่ 2 ในราชอาณาจักร ไม่ต้องด้วยข้อยกเว้นตามพระราชบัญญัติจัดตั้ง

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและ การค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 83 ทวิ การที่ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องแก่จำเลยที่ 2 ณ สำ นักทำการงานของจำเลยที่ 1 เป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยผิดหลง จึงมีคำสั่งให้แก้ไข กระบวนพิจารณาที่ผิดหลง โดยให้โจทก์แก้ไขคำฟ้องเกี่ยวกับภูมิลำเนาของจำเลยที่ 2 โดยทำเป็น คำร้อง พร้อมกับคำร้องขอส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องแก่จำเลยที่ 2 ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำ การงานของจำเลยที่ 2 นอกราชอาณาจักรภายใน 45 วัน นับแต่วันนี้ โดยให้โจทก์ทำคำแปล หมายเรียกและสำเนาคำฟ้องเป็นภาษาราชการของประเทศที่จำเลยที่ 2 มีภูมิลำเนาหรือ ภาษาอังกฤษพร้อมคำรับรองคำแปลว่าถูกต้องและวางเงินค่าใช้จ่ายเพื่อส่งหมายเรียกและสำเนา คำฟ้องผ่านสำนักงานศาลยุติธรรมและกระทรวงการต่างประเทศต่อไป วันที่ 10 มิถุนายน 2558 โจทก์ยื่นคำคัดค้านคำสั่งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางและขออนุญาต ส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องแก่จำเลยที่ 2 ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของจำเลยที่ 1 ซึ่ง เป็นผู้ประกอบการขนส่งร่วมกับจำเลยที่ 2 และเป็นตัวแทนของจำเลยที่ 2 ในราชอาณาจักร โดยวิธี ปิดหมาย วันที่ 11 มิถุนายน 2558 ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมี คำสั่งว่า กรณีไม่มีเหตุเปลี่ยนแปลงคำสั่งเดิม ให้ยกคำร้อง แต่ให้ถือว่าเป็นคำโต้แย้งคำสั่งศาล วันที่ 23 มิถุนายน 2558 โจทก์ยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาสืบหาภูมิลำเนาของจำเลยที่ 2 ถึงวันที่ 25 กรกฎาคม 2558 ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำสั่งอนุญาตให้ขยาย ระยะเวลาถึงวันที่ 24 กรกฎาคม 2558 วันที่ 23 กรกฎาคม 2558 โจทก์ยื่นคำคัดค้านคำสั่ง ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางที่เพิกถอนกระบวนการพิจารณาที่อนุญาต ให้ส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องแก่จำเลยที่ 2 ณ ภูมิลำเนาของจำเลยที่ 1 และให้โจทก์สืบหา ภูมิลำเนาของจำเลยที่ 2 ขอให้พิจารณามีคำสั่งว่าการส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องแก่จำเลยที่ 2 ณ ภูมิลำเนาของจำเลยที่ 1 ชอบแล้ว วันที่ 27 กรกฎาคม 2558

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำสั่งว่า กรณีไม่มีเหตุเปลี่ยนแปลง คำสั่งเดิม จึงให้ยกคำร้อง เมื่อโจทก์ไม่ได้ดำเนินการแก้ไขคำฟ้องเกี่ยวกับภูมิลำเนาของจำเลยที่ 2 และจัดทำคำแปลและสำเนาคำฟ้องภาษาอังกฤษหรือภาษาราชการของประเทศที่จำเลยที่ 2 มี ภูมิลำเนาภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด เป็นการที่โจทก์เพิกเฉยไม่ดำเนินคดีภายในเวลาที่ศาล

เห็นสมควร ถือว่าโจทก์ทั้งฟ้องในส่วนของจำเลยที่ 2 ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 174 (2) (ที่ถูก ต้องประกอบมาตรา 83 จัตวา วรรคหนึ่ง และวรรคสาม ด้วย) ให้จำหน่ายคดีในส่วนของจำเลยที่ 2 เสียจากสารบบความ โจทก์อุทธรณ์คำสั่งต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่า คำสั่งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางที่ให้จำหน่ายคดีในส่วนของจำเลยที่ 2 ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองต่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันรับผิดชอบส่งสินค้ายกเลิกสัญญาซื้อขายและค่าเสียหายอื่นที่ผู้เอาประกันภัยว่าจ้างให้ขนส่งสินค้าจากประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนมายังประเทศไทย โดยโจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยที่ 2 เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัดที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนและมีคำขอให้ส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องแก่จำเลยที่ 2 ณ ภูมิลำเนาของจำเลยที่ 1 โดยอ้างว่าจำเลยที่ 2 ดำเนินการขนส่งสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักรและมีรายได้เกิดขึ้นในราชอาณาจักรซึ่งอาศัยสถานที่ทำการหรือภูมิลำเนาของจำเลยที่ 1 เป็นสถานที่ก่อให้เกิดรายได้ขึ้นก่อนฟ้องคดีนี้ไม่เกิน 2 ปี จึงต้องส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้แก่จำเลยที่ 2 ไปยังภูมิลำเนาของจำเลยที่ 1 ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 3 (2) (ข) จากคำฟ้องประกอบคำขอส่งหมายเรียกแก่จำเลยที่ 2 แม้ตามคำฟ้องจะระบุที่อยู่ของจำเลยที่ 2 เป็นที่เดียวกับที่อยู่ของจำเลยที่ 1 แต่การที่โจทก์มีคำขอให้ส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องแก่จำเลยที่ 2 ยังภูมิลำเนาของจำเลยที่ 1 แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าจำเลยที่ 2 มีภูมิลำเนาอยู่ในต่างประเทศนอกราชอาณาจักร การส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องตั้งต้นคดีแก่จำเลยที่ 2 จึงต้องเป็นไปตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 83 ทวิ กล่าวคือ ต้องส่งให้แก่จำเลยที่ 2 ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของจำเลยที่ 2 นอกราชอาณาจักร หรือหากจำเลยที่ 2 ประกอบกิจการในราชอาณาจักรด้วยตนเองหรือโดยตัวแทน ให้ส่ง ณ สถานที่ที่จำเลยที่ 2 หรือตัวแทนใช้ประกอบกิจการหรือสถานที่อันเป็นถิ่นที่อยู่ของตัวแทนซึ่งตั้งอยู่ในราชอาณาจักรและในคำฟ้องโจทก์ต้องระบุภูมิลำเนานอกราชอาณาจักรของจำเลยที่ 2 อันเป็นภูมิลำเนาที่แท้จริง เพราะเป็นคนละเรื่องกับสถานที่ที่จะส่งหมายเรียกแก่จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นเรื่องที่กฎหมายบัญญัติเป็นข้อยกเว้นให้อาจส่ง ณ สถานที่อันเป็นที่อยู่ของตัวแทนในการประกอบกิจการซึ่งตั้งอยู่ในราชอาณาจักรและไม่ใช้กรณีที่จะนำพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 3 (2) (ข) มาปรับใช้ตามที่โจทก์กล่าวอ้าง เพราะพระราชบัญญัติดังกล่าว มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 3 (2) (ข) ไม่ใช่บทบัญญัติที่กำหนดถึงสถานที่ที่จะส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องตั้งต้นคดีให้แก่จำเลย แต่เป็นบทบัญญัติที่กำหนดถึงศาลที่มีเขตอำนาจซึ่งโจทก์จะต้องเสนอคำฟ้องคดีแพ่งสามัญ ในกรณีที่จำเลยไม่มีภูมิลำเนาอยู่ใน

ราชอาณาจักร แต่มีสถานที่ที่จำเลยใช้หรือเคยใช้หรือเคยใช้ประกอบกิจการทั้งหมดหรือแต่บางส่วนไม่ว่าโดยตนเองหรือตัวแทน หรือโดยบุคคลใดเป็นผู้ติดต่อในการประกอบกิจการนั้นในราชอาณาจักร ซึ่งไม่เกี่ยวกับปัญหาเรื่องสถานที่ที่จะส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องตั้งต้นคดีให้แก่จำเลยที่ 2 ที่โต้แย้งกันในคดีนี้แต่อย่างใด ทั้งเมื่อคดีนี้เป็นคดีแพ่งเกี่ยวกับการขนส่ง

ระหว่างประเทศอันอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของ

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศแล้ว ไม่ว่าจำเลยที่ 2 หรือตัวแทนจะมีภูมิสำเนาอยู่ที่ใด จึงไม่ใช่กรณีที่ให้นำบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 3 (2) (ข) ซึ่งใช้บังคับแก่คดีแพ่งสามัญมาใช้บังคับกับคดีนี้ได้ เพราะในเรื่องศาลที่มีเขตอำนาจที่จะรับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาพิพากษาต้องเป็น

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ตามพระราชบัญญัติจัดตั้ง

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 5 และ 7 ดังนั้น เมื่อโจทก์มีคำขอให้ส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องแก่จำเลยที่ 2 ที่ภูมิลำเนาของจำเลยที่ 1 โดยอ้างเหตุว่าจำเลยที่ 1 เป็นตัวแทนของจำเลยที่ 2 ก็ต้องพิจารณาเงื่อนไขตามพระราชบัญญัติจัดตั้ง

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 83 ทวิ กล่าวคือ ต้องปรากฏข้อเท็จจริงให้ได้ความว่า จำเลยที่ 1 เป็นตัวแทนในการประกอบกิจการของจำเลยที่ 2 ซึ่งหมายความว่า จำเลยที่ 1 ต้องเป็นตัวแทนในการประกอบกิจการของจำเลยที่ 2 ในราชอาณาจักรเป็นประจำปกติ ไม่ใช่เพียงเป็นตัวแทนที่ดำเนินการแทนจำเลยที่ 2 เฉพาะกิจหรือเป็นครั้งคราว หรือเป็นเพียงตัวแทนเกี่ยวกับการขนส่งสินค้าที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีนี้เท่านั้น ซึ่งโจทก์ผู้ขอให้ส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องแก่จำเลยที่ 2 ณ ภูมิลำเนาของจำเลยที่ 1 มีหน้าที่แสดงพยานหลักฐานให้ปรากฏข้อเท็จจริง แต่ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานต่าง ๆ ที่โจทก์กล่าวอ้างในอุทธรณ์เพื่อโต้แย้งคัดค้านคำสั่งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ไม่ว่าจะเป็นข้ออ้างว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันขนส่งสินค้าที่ฟ้องร้องกันในคดีนี้ก็ดี จำเลยที่ 1 เป็นตัวแทนของจำเลยที่ 2 ในการดำเนินการทางเอกสาร พิธีการศุลกากรแจ้งการมาถึงของเรือ ออกใบสั่งปล่อยสินค้าและการเรียกเก็บค่าระวาง รวมทั้งเอกสารต่าง ๆ เช่น สำเนาใบตราส่งที่ออกโดยจำเลยที่ 2 ซึ่งมีระบุข้อความให้ติดต่อและเอกสารอื่น ๆ ในสำนวนก็ดี ล้วนแต่เป็นเรื่องที่อ้างว่าจำเลยที่ 1 กระทำการร่วมกับหรือกระทำการแทนจำเลยที่ 2 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งสินค้าเที่ยวที่มีการฟ้องร้องในคดีนี้ทั้งสิ้น ไม่ปรากฏพยานหลักฐานใดที่แสดงว่าจำเลยที่ 1 ได้เป็นตัวแทนของจำเลยที่ 2 ในการขนส่งสินค้าครั้งอื่น ๆ เป็นประจำเป็นปกติ หรือจำเลยที่ 2 ได้แต่งตั้งจำเลยที่ 1 ให้เป็นตัวแทนในการดำเนินกิจการของจำเลยที่ 2 ในประเทศไทย อันพอจะถือได้ว่าจำเลยที่ 1 เป็นตัวแทนในการประกอบกิจการของจำเลยที่ 2 ในราชอาณาจักรตามความหมายของพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 83 ทวิ ดังนี้ การที่

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิจารณาพยานหลักฐานและเอกสารในสำนวนแล้ววินิจฉัยว่า แม้จำเลยที่ 1 จะเรียกเก็บค่าระวางจากผู้เอาประกันภัยแทนจำเลยที่ 2 รวมทั้งดำเนินการทางพิธีการศุลกากร แจ้งการมาถึงของเรือและออกใบสั่งปล่อยสินค้าให้แก่

ผู้เอาประกันภัยซึ่งอยู่ในราชอาณาจักรแทนจำเลยที่ 2 แต่ได้รับฟังได้เพียงว่า จำเลยที่ 1 กระทำการแทนจำเลยที่ 2 เฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับสินค้าที่ตกลงร่วมกันรับขนที่ฟ้องร้องในคดีนี้เท่านั้น ยังไม่อาจถือว่าจำเลยที่ 1 เป็นตัวแทนของจำเลยที่ 2 ในการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศอันจะทำให้อาจส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องตั้งต้นคดีให้แก่จำเลยที่ 2 ณ ภูมิลำเนาของจำเลยที่ 1 ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 83 ทวิ วรรคหนึ่ง การที่ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องแก่จำเลยที่ 2 ณ สำนักงานทำการงานของจำเลยที่ 1 เป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยผิดหลง จึงมีคำสั่งให้แก้ไขกระบวนการพิจารณาที่ผิดหลง โดยให้โจทก์แก้ไขคำฟ้องเกี่ยวกับภูมิลำเนาของจำเลยที่ 2 โดยทำเป็นคำร้อง พร้อมกับคำร้องขอส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องแก่จำเลยที่ 2 ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักงานทำการงานของจำเลยที่ 2 นอกราชอาณาจักร ภายใน 45 วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำสั่ง โดยให้โจทก์ทำคำแปลหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องเป็นภาษาราชการของประเทศที่จำเลยที่ 2 มีภูมิลำเนาหรือภาษาอังกฤษพร้อมคำรับรองคำแปลว่าถูกต้องและวางเงินค่าใช้จ่ายเพื่อส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องผ่านสำนักงานศาลยุติธรรมและกระทรวงการต่างประเทศต่อไป จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 83 ทวิ และมาตรา 83 จัตวา แล้ว และเมื่อโจทก์ยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาสืบหาภูมิลำเนาของจำเลยที่ 2 ไปถึงวันที่ 25 กรกฎาคม 2558 ตามคำร้องฉบับลงวันที่ 23 มิถุนายน 2558 ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำสั่งอนุญาตให้ขยายระยะเวลาถึงวันที่ 24 กรกฎาคม 2558 โจทก์ก็ไม่ดำเนินการภายในกำหนดตามคำสั่งศาลที่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งยื่นคำโต้แย้งคัดค้านคำสั่งศาลตามคำคัดค้านฉบับลงวันที่ 23 กรกฎาคม 2558 ด้วย ย่อมเป็นการที่โจทก์เพิกเฉยไม่ดำเนินคดีภายในเวลาที่ศาลเห็นสมควรกำหนดไว้เพื่อการนั้น ถือว่าโจทก์ทั้งฟ้อง ดังนั้น ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำสั่งว่า โจทก์ทั้งฟ้องและจำหน่ายคดีของโจทก์ในส่วนของจำเลยที่ 2 ออกจากสารบบความ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 83 จัตวา วรรคหนึ่ง และวรรคสาม มาตรา 174 (2) และมาตรา 132 (1) แล้ว อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำสั่งจำหน่ายคดีด้วยเหตุที่โจทก์ทั้งฟ้อง แต่ยังมีคดีมีคำสั่งเกี่ยวกับค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 2 นั้นไม่ถูกต้อง ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศจึงเห็นควรมีคำสั่งเสียให้ถูกต้อง ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 151 วรรคสาม พินากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 2 ทั้งสองชั้นศาลให้เป็นพับ

องค์คณะ

ไมตรี สุเทพากุล · ปริญญา ดิผดุง · เกกิงศักดิ์ คำสุระ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/9251/2559>